

El Diacrític | | Actualitzat el 31/03/2020 a les 16:32

A la vora del foc

Ferran Orriols fa una reflexió sobre la música i la seva essència i ens convida a acompanyar la lectura d'una selecció de cançons recollides en una llista d'Spotify

Lana del Rey | Jay L. Clendenin

El concert parsimoniós es va embranzir amb la serenata popular. Les cançons, fins aleshores estirades amb finals a la llunyària, van semblar planificades per aquell gloriós moment. «Això no és?», «Espera't, aquesta em sona, és dels? collons, de qui és?», «Sí, home, és un clàssic!». «Radiohead, No Surprises». La llengua ja no picava i l'enteniment va relaxar-se fins acabar-se la cançó, quan va ser reconeguda. Llavors el cantant va dir *you know*, m'agrada agafar les [cançons] que m'enamoren i deixar-les ben pelades, només veu i guitarra, per compartir-les amb vosaltres. I afegia n'hi ha de molt boniques avui dia i és l'única manera d'assegurar-nos que resistiran els batzacos de les modes; no m'imagino a uns adolescents cantant Kanye West a la vora del foc amb les seves guitarres, *you know*, però, *why not*, si la cançó és bona seria una llàstima no fer-ho (1).

L'expansió de la tecnologia dins l'art ?ara parlo jo? ha provocat que l'essència de les cançons, allò que les dota de veu pròpia ?missatge i melodia, sobretot? hagi passat a segon pla i siguin més un «mira mare què faig» que no pas un «vine fill que t'explicaré una cosa». No és que m'hi oposi, experimentar amb això també és crear i resulta interessant, però considero que la *modernor* i el llenguatge no-orgànic les distancia i deshumanitza; esdevenen éssers a contemplar, no a compartir. Encara ara hi ha tonades atractives amb paraules punyents, poemes que retraten el que no filmen els ulls i històries profundes que t'adormen als vespres quan t'enclaves al sofà, però el format ha anat canviant i s'han vist reduïdes a un ho he vist però no t'ho explico; presoneres del botó del *play* internades en comandaments, ordinadors portàtils, tauletes i llibres fotografiats que s'espolsen amb un *capitotazo*, que deien a Friends. Amb tot, qui s'aventura a ensenyar-ho als altres sense un ordinador a l'abast? Ben mort, el joglar.

Alçar-se amb la guitarra i aproximar-s'hi amb una versió nua és fer-los un favor. És exorcitzar l'instagram per descobrir la persona; rostre bell llevat de quisca. És apropar-les a la llar dels vius, convidar-les a la taula després d'una fartanera, acotjar-les al llit amb nosaltres havent ruixat amor. La tradició oral no morirà mentre quedi algú escampant-la pels racons, entre generacions. Que bonic, oi, narrar Fargo entre col·legues i xarrups de ratafia? I cantar-li Talking Heads a un nadó quan cala els ulls? I llegir Irene Solà als nets, a la vora d'un foc hiernal? El cançoner popular segueix engreixant-se i no el durem a l'escorxador. Rebeu el trobador dins vostre!

No us puc abandonar sense una genuflexió a Johnny Cash *de nostru senyor*, qui va fer d'aquesta parlamenta un disc històric. És a dir, un rastell de perles populars gravades a guitarra i veu. Si l'article no és prou obvi, poseu-vos les American Recordings i el meu fum serà encens.

Incrusto una llista amb cançons que bé es mereixen ser esquilades i cantades a la vora del foc, que siguin llenya i no cendra.

Abraçada confinada i molta força per tothom.

(1) Basat en el discurs de Micah P. Hinson durant el concert de L'Atlàntida de Vic el 31 de gener del 2020.